సిగలో పువ్వు

'నేను చెబితే నువ్వు వినవు - నీకు తెలీదు, ఎలారా నీతో' అన్నాడు విసుగ్గా నగేష్.

'ఏం - నీ భావాలు నీవి - నా భావాలు నావి - ఎంత పరిస్థితులు ఎంకరేజ్ చేసినా - ధృఢ నిశ్చయం - నీ మీద నీకు నమ్మకం వుంటే అటువంటి బలహీనతలు దగ్గరకే రావంటాను -' రెట్టిస్తూ అన్నాడు రామకృష్ణ - విల్స్ ఫిల్టర్ కింగ్ సిగరెట్టు పొగ గట్టిగా పీల్చి, పొగ బయటికి వదలి.

నరసింహం యిద్దరి వేపూ ఆసక్తిగా చూశాడు.

రంగనాథం మిత్రబృదం వాదోపవాదాలు' వింటూనే, ఎదురుగా సముద్రంలో నెమ్మదిగా కదులుతున్న ఓడలను దీక్షగా చూస్తున్నాడు.

'సరే! నేనొకటి చెబుతాను విను - మన ఎదురుగుండా ఏమున్నది?' అడిగాడు నగేష్.

రామకృష్ణ నవ్వాడు. జవాబు చెప్పలేదు.

నరసింహం అన్నాడు - 'ఉవ్వెత్తుగా ఎగిరెగిరి పడుతున్న సముద్రం. ఈ విశాఖపట్టణం రోడ్లను కోసివేస్తున్న ఉధృతమైన బంగాళాఖాతం - అందమైన కన్నెపిల్ల యవ్వనంలా బుసలు కొడుతున్న...'

నగేష్ మధ్యలోనే అందుకున్నాడు - 'ఏడ్చావులే - నీ పైత్యం కొంచెంసేపు ఆపు - ఆఁ! నరసింహంగాడు అన్నట్టు సముద్రం కన్నెపిల్ల యవ్వనంలా - కాదు - కన్నెపిల్లల యవ్వనం సముద్రంలా బుసలు కొడుతున్నది - అంతేకాదు వయసు - ఏది - మన వంటివాళ్ల వయసు అన్నది వుందే అది కూడా ఈ విశాఖపట్టణంలోని సముద్రంలా ఉవ్వెత్తుగా ఎగిరెగిరి పడుతున్నది. అప్పుడు మనిషిలోని బలహీనతలు, ఉధృతంగా బంగాళాఖాతంలాగా - మనిషిని అతనిలోవున్న క్యారెక్టర్ని ముంచి వేస్తాయి - అర్థమయిందా - అందుకని...'

ఇసుకలో పడుకుని ఆకాశం వంక చూస్తూ తీరిగ్గా వీరి మాటలు వింటున్న బాబూరావ్ కుతూహలంగా లేచి కూర్చున్నారు.

రామకృష్ణ అన్నాడు. - 'నువ్వు చెప్పేది బలహీనుల సంగతి. ఏ మాత్రం విల్‌పవర్ వున్నా ఎవడూ లొంగిపోడు, రామకృష్ణ పరమహంస ఏం చేశాడు...'

'ఆయన సంగతి ఎత్తకు - ఆయన వాటికి అతీతుడు కనుకనే గొప్పవాడయ్యాడు' - ' నగేష్ అందుకున్నాడు.

మళ్ళీ ఏదో అనబోతున్న రామకృష్ణ భుజం మీద చేయి వేశాడు బాబూరావ్.

'నేనో కథ చెబుతాను - వింటావా!' అన్నాడు.

'ఏం గురూ! ఇంకెవరూ దొరకలేదా మేం తప్ప - ' నవ్వాడు నరసింహం.

'పత్రికలకు రాసుకుంటున్నావ్ చాల్లే - మమ్మల్ని వదిలేయి!' అన్నాడు రంగనాథం.

'మీరిద్దరూ నోరుమూసుకోండి మరి - నగేష్, రామకృష్ణలు చర్చించే విషయం మీదే ఓ కథ చెబుతాను. అంటే - సెక్స్ గురించేనన్నమాట - చెప్పనా ?'

ఒకేసారి అందరూ అన్నారు. 'చెప్పు మరి!' అని.

బాబూరావ్ నవ్వాడు - 'కథ సెక్స్ గురించి - అంతేకాని యిది సెక్స్ కథ కాదు - మీరు వాదనలు కూడా ఆపి సెక్స్ అనగానే యింత ఆసక్తి కనపరుస్తున్నారంటే - నేను చాల సభ్యంగా ఈ కథ చెప్పటం మంచిది -'

'ఉపోద్ఘాతం ఆపి - కథ చెప్పవోయ్ అవతారం' - అన్నాడు నగేష్.

'అవును - ఈ కథలో హీరో పేరు అవతారం అనే అందాం. అవతారం చాల మంచి కుర్రాడు. బుద్ధిమంతుడు. 'మంచి బాలుడు రాము'కు వుండవలసిన లక్షణాలన్నీ వున్నవాడు. వాళ్ళ వూరి పేరు సంతరావూరో, తక్కెళ్ళపాడో కాని చాల చిన్న పల్లెటూరు. రోజూ చద్ది అన్నం తిని పక్కవూరికి నడిచి వెళ్ళి చదువుకునేవాడు. ముఖ్యంగా తల్లిచాటు బిడ్డ. అతని తమ్ముడు పుట్టగానే వాళ్ళ నాన్న పోవటం వల్ల యితన్ని చాలా ప్రేమగా, అతి గారాబంగా, అమ్మకూచిలా తయారు చేసింది వాళ్లమ్మ. పదహారేళ్ల వయసు వచ్చి, స్కూలు చదువు పూర్తి చేసిన తర్వాత గూడా వాళ్లమ్మ కొంగు వదిలేవాడు కాడు. మాతృప్రేమలోని రుచులు మరిగిన మనిషి. పల్లెటూరు వదిలి, ఈ విశాఖపట్టణంలో కాలేజీలో చేరటానికి బయల్దేరేముందు వాళ్లమ్మని కావలించుకుని ఏడ్చిన చంటి పిల్లాడు వాడు. కాలేజీలో చేరిన పది రోజుల్లోనే వాళ్లమ్మమీద బెంగతో జ్వరపడిన కుర్రనాగన్న. వాళ్లమ్మ అనుక్షణం కళ్ల ముందు కదలాడుతున్నదని కళ్లల్లో నీళ్లు పెట్టుకుని, మిగతా స్నేహితులముందు చులకన అయిపోయిన పిచ్చిసన్నాసి. ఇవి అవతారం లక్షణాలు -'

'నీకథ అంతా అవతారం అవతార విశేషాలేనా .... అసలు విషయం ఏమన్నా చెబుతావా ?' రామకృష్ణ అన్నాడు.

'సెక్స్ కథ - స్ట్రిప్‌టీజ్ లాంటిది - ఒక్కసారి అంతా చెప్పేస్తే మజా ఉండదు. మెల్లమెల్లగా, అంచలంచలుగా...' నగేష్ అన్నాడు.

'కాని నువ్వు ఒక్కసారిగా - వెంటనే నోరు మూసుకుంటేే - మేం కథ వింటాం -' నరసింహం మందలించాడు.

రంగనాథం నవ్వాడు.

''సైలెన్స్ ప్లీజ్-అఁ! ఎందాకా వచ్చాం - అవతారం హాస్టల్లో రూమ్ దొరకక - సోల్జర్ పేటలో ఒక రూమ్ తీసుకున్నాడు. అంటే అతని సీనియర్ భద్రం తీసుకున్న రూమ్‌లో రెండో మనిషిగా చేరాడు. భద్రం అన్ని పెద్ద సిటీలు తిరిగిన మనిషి. బొంబాయిలో చర్చి గేటు స్టేషన్ నుంచి దాదర్ వరకు ఏమేం స్టేషన్లు వున్నవో, మద్రాస్‌లో మౌంట్ రోడ్డు పొడుగు ఎంతో, కలకత్తాలో కాళికా దేవాలయం కన్నా కేబరేలకే జనం ఎందుకు ఎక్కువగా వెడతారో, మొదలైన ప్రపంచ జ్ఞానం తెలిసినవాడు.

'అవతారం తన చదువేదో తను చూసుకునేవాడు. క్లాసు పరీక్షల్లో ఫస్ట్ మార్కులు తెచ్చుకునేవాడు. బుద్ధిమంతుడైన విద్యార్థి అనిపించుకున్నాడు. కాని భద్రం- అవతారాన్ని చూసి 'వర్జి మబ్బుగాడు' అనేవాడు.

అవతారం కూడా భద్రం దగ్గర వున్న పుస్తకాలు, వాటిలోని బొమ్మలు చూసి సిగ్గుపడేవాడు. భుజం మీద వున్న తువ్వాలను నిండుగా కప్పుకొనేవాడు. భద్రం నవ్వి అలా ఫొటోలు తీసేవాళ్ళకీ, తీయించుకున్న వాళ్ళకీ లేని సిగ్గు నీకేమిటోయ్ అవధానీ - యిది చదివిచూడు అని యింకో పుస్తకం అందించాడు - అవతారం ఆ పుస్తకం అందుకోలేదు. కాని భద్రమే చదివి వినిపించాడు, అవతారానికి కంపరమెత్తింది. ' ఈ పుస్తకాలు బజార్లోనే అమ్ముతారా?' అని అడిగాడు.

'అవును! పబ్లిక్ బజార్లో - షాపుల్లో - అందరికీ కనబడేటట్లు వేలాడదీసి మరీ అమ్ముతారు' అన్నాడు భద్రం.

'మరి జనం ఎట్లా వూరుకుంటున్నారు - ఈ చెత్తను వూడిచి అవతల పారెయ్యకూడదూ!' నిజంగా ఆశ్చర్యపోయాడు అవతారం.

నవ్వాడు భద్రం - 'జనం వూడిచి అవతల పారేసేంత పని చేయరు. వాళ్ళకీ అవి కావాలి - అందుకే అటువంటి పుస్తకాలు ప్రచురిస్తారు!'

'మరి ప్రభుత్వం ఏం చేస్తున్నట్టు? ఈ సభ్య ప్రపంచంలో ఆడా-మగా, పిల్లా-పీచూ తిరిగేచోట - ఆ పుస్తకాల్ని అమ్ముతున్నందుకూ, అసహ్యామైన చెత్తంతా రాసి, నిర్మల వాతావరణాన్ని కలుషితం చేస్తున్నందుకూ, అటువంటి పుస్తకాలను ఎందుకు నిషేధించదూ?' అవతారం కొంచెం ఆవేశంగా అన్నాడు.

'ప్రభుత్వానికి అదే పనా - ఇంతకన్నా పెద్ద పెద్ద విషయాలే తేలటంలేదు. ఇదో లెఖ్కా? నీకింకా ఏం తెలీదు అవతారం - నువ్వు పల్లెటూరి మొద్దువి, నాతో రా - నీకు అన్నీ చూపిస్తాను - ప్రభుత్వం యింకా ఏవేవి నిషేధించాలో, అసహ్యామైన చెత్త అన్నావే - దాంట్లో ఆనందం పొందేవాళ్ళు ఎంతమందో అన్నీ చూపిస్తాను!' అన్నాడు భద్రం.

'ఛీ! నాతో అటువంటివి చెప్పకు - నాకు అసహ్యం వేస్తుంది' అన్నాడు అవతారం.

కానీ అతనిలో ఏదో కుతూహలం కలిగింది. ఆడవాళ్ళు సిగ్గులేకుండా అలా ఫొటోలు తీయించుకోటానికి ఎలా యిష్టపడతారు? - అని సందేహమే కాకుండా ఆశ్చర్యం కూడా కలిగింది. రోడ్డు మీద శరీరం కనపడేటట్లు ఆడవాళ్ళు 'వేషం' వేసుకుని వెడుతుంటేనే మొదట్లో బిత్తరపోయేవాడు. నిండా దుస్తులు కప్పుకున్న వాళ్ళమ్మ గుర్తుకు వచ్చేది. అమ్మ గుర్తుకు రాగానే మనస్సంతా హాయిగా, నిర్మలంగా వుండేది. కాని యింతలో వీపు అంతా కనపడే జాకెట్టు వేసుకుని స్కూటర్ మీద మగాడ్ని కావలించుకుని వెడుతున్న అమ్మాయిని చూడగానే - మనసులో అదోలా అనిపించేది. ఇలా అందరికీ శరీరం చూపించటంలో వాళ్ల వుద్దేశ్యమేమిటి? వాళ్లకి సిగ్గు వుండదా? అనుకునేవాడు.'

బాబూరావ్ మాటలకు అడ్డొస్తూ అన్నాడు నరసింహం. - 'యిందాక నువ్వన్నావే - నిజంగా పిచ్చి సన్నాసే మీ అవతారం - లేకపోతే - అటువంటి ఫొటోలు, స్కూటర్ మీద ఆడపిల్లల్ని చూస్తే అలాటి చలిముడి ముద్ద భావాలు రావటమేమిటి?'

'వాడిని చెప్ప చెప్పనీరా - మధ్యలో నువ్వేమిటి? బార్ ముందర ఎదురుపడే మా బాబాయిలాగా!' రామకృష్ణ విసుక్కున్నాడు.

రంగనాథం వేరుశనగపప్పు పొట్లాలు కొని అందరికీ తలా ఒకటి యిచ్చాడు.

బాబూరావ్ కథ చెప్పటం సాగించాడు.

'అవతారం ఎప్పుడూ సతీ అనసూయ, హనుమాన్, పాతాళ విజయం లాంటి సినిమాలే చూసేవాడు. భక్త ప్రహ్లాదకి వెడదామని బయల్దేరిన సందర్భంలో - భద్రం, అవతారాన్ని నానా చివాట్లూ పెట్టాడు. దాని బదులు 'శివలీలలు' సినిమా చూడమన్నాడు. బొందితో కైలాసానికి వెళ్లటానికి నలభై పైసలు పెట్టి ఆ సినిమా చూడమన్నాడు. అంతేకాదు నీ అంత చవలాయి ఈ భూప్రపంచంలో ఉండడన్నాడు. భూప్రపంచం అంటూనే గుర్తుకు వచ్చింది కాబోలు - 'భూలోక అందగత్తెలు' అనే యింగ్లీషు సినిమా వచ్చింది రమ్మని లాక్కెళ్లాడు.

'నాకు యింగ్లీషు సినిమాలు అర్థం కావు' అన్నాడు అవతారం.

'అర్థం అవటానికేం ఉండదు దాంట్లో - అంతా చూసి తరించవలసినవే!' అన్నాడు భద్రం.

సినిమాలో దేశదేశాల అమ్మాయిలూ బట్టలు విప్పుకుని 'డాన్స్' చేస్తుంటే - 'ఛీ' అనుకున్నాడు కానీ మనసులో ఒక విధమైన చలనం కలిగింది. ఒకసారి అనుకోకుండా విజిల్ కూడా వేశాడు. భద్రం వింతగా చూశాడు అవతారాన్ని. అంతేకాదు అవతారాన్ని దాదాపు అటువంటిదే యింకొక తెలుగు సినిమాకు కూడా రెండవ ఆటకు తీసుకువెళ్ళాడు.

ఆరోజు రాత్రి అడిగాడు అవతారం భద్రాన్ని.

'ఎందుకు అలా డాన్స్ చేస్తారు వాళ్లు?' అని -

భద్రం చెప్పాడు. 'మనలాటివాళ్ళని ఆనందపరచటానికి!'

'ఏమిటా ఆనందం?' పైకి అన్నాడు కాని, యిందాక సినిమాలో ఏదో ఆనందం

తనకూ కలిగినట్టే ఫీలయ్యాడు.

'మరి వాళ్ళకు సిగ్గు వుండదూ!' అమాయకంగా అడిగాడు.

'సిగ్గెందుకు - డబ్బులిస్తారుగా వాళ్ళకి అలా చేసినందుకు!'

'డబ్బు కోసమని అలా చేస్తారా?'

'ఏమున్నదీ అందులో - కాసేపు అలా చేయటమేగా!' భద్రం చెప్పింది ఎందుకో నచ్చలేదు అవతారానికి.

అదే అన్నాడు.

భద్రం అన్నాడు 'సినిమాలో చేయటానికి ఏముందిరా నాగన్నా - ఎవరో నలుగుర్లైదుగురు వుంటారేమో అక్కడ. అసలు పారిస్, న్యూయార్క్, టోక్యో - అంతెందుకోయ్, బెంగుళూరు, బొంబాయి, కలకత్తాలలో లేవూ కాబరేలూ, స్ట్రిప్ టీజ్‌లూ...'

అర్థంకానట్టు చూశాడు అవతారం.

'కాబరే అంటే ఒక విధమైన డాన్స్ - ఆ డాన్స్ చేస్తూనే స్ట్రిప్ చేస్తారు. అంటే శరీరం మీద వున్న ఒక్కొక్క వస్త్రాన్ని వదిలివేస్తారు. దాన్నే స్ట్రిప్ టీజ్ అంటారు. ఈ డాన్స్‌లు నేను చాల చూశాను. ఎంత బాగుంటాయో తెలుసా - ఈ డాన్స్ చివరలో ..' అంటూ చాలా చాలా చెప్పాడు భద్రం.

అవతారం కుతూహలంగా అన్నీ విన్నాడు. 'నిజమేనా!' అన్నాడు చివరికి.

'భలేవాడివే - ఎప్పుడయినా సిటీలకి వెడితే చూడు - నీకే తెలుస్తుంది!' -

'మరి యిటువంటి డాన్స్‌ల్ని ప్రభుత్వం ఎందుకు నిషేధించటం లేదు? - పబ్లిక్ న్యూసెన్స్ కదా - పిల్లలూ, పెద్దలూ అందరూ చెడిపోతారు కదూ యిటువంటివి చూసి ...'

'ఓరి బుల్లెబ్బాయి - నీకిందాకే చెప్పాను కదా దానికి జవాబు - అసలు చెడిపోవటం అంటే ఏమిటి?' సూటిగా అడిగాడు భద్రం.

అవతారం మాట్లాడలేదు. అతనికేమీ అర్థం కాలేదు కూడా - కారణం అతని వయసేనేమో!

'చెడూలేదు - మంచీ లేదూ - మనిషికి కావలసింది సుఖం. అంతే!' అన్నాడు భద్రం.

అవతారం ఆ రాత్రి అంతా ఆలోచనలతోనే గడిపాడు. కాసేపు అతనికి సినిమాలోని సీన్లూ గుర్తుకు వచ్చాయి, కాసేపు - ప్రజలూ - ప్రభుత్వం యిటువంటి వాటిని ఎందుకు నిరోధించటం లేదు అని అనుకున్నాడు. కారణాలు మాత్రం అంతుబట్టలేదు. భారతదేశ చరిత్ర సంస్కృతి తెలిసినవాడు కనుక, భారత స్త్రీ పవిత్రతను అర్థం చేసుకున్నవాడు కనుక యిలా విదేశ స్త్రీలతోపాటు మన దేశంలోని స్త్రీలు కూడా - డబ్బు కోసం... కేవలం డబ్బు కోసం - మానాభిమానాలు విడిచి, దేశ సంస్కృతిని మరచి - భారత స్త్రీ ఔన్నత్యాన్ని మరచి యిలా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తున్నారా అని కలవరపడ్డాడు. తమ భార్యలు, చెల్లెళ్ళలాంటి - సాటి స్త్రీలను - యిలాటి వాటికి ప్రోత్సహించి - అందులో ఏదో వెర్రి ఆనందం అనుభవించే ఈ పురుష పుంగవులను ఏమనాలి? తనలో తనే చాల బాధపడ్డాడు. కాని ఆ డాన్సులే, ఆ

అవయవ ప్రదర్శనే అతని కళ్ళ ముందు కదలాడి - అదో విధమైన పులకరింతను కలుగజేశాయి. నిద్రపోతున్న భద్రం దిండు క్రింద వున్న పుస్తకాన్ని తీసుకుని, అవతారం బొమ్మలు చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

మరునాడు ప్రొద్దున భద్రం యింకో కొత్త విషయం చెప్పాడు అవతారానికి.

'ఆడవాళ్ళంటే ఏమిటనుకున్నావ్? సిగలోపువ్వు లాటి వాళ్ళు - పువ్వు కళకళ లాడుతున్నప్పుడు, నవనవలాడుతున్నప్పుడు జడలో పెట్టుకుంటారు. పువ్వు వాడిపోగానే విసిరి అవతల పారేస్తారు. ఆడవాళ్ళని కూడా అలాగే చేయాలని ఒక పుస్తకంలో చదివాను' యింకా చాల చాలా చెబుతుంటే చాల ఆసక్తిగా విన్నాడు అవతారం. ఒక ప్రక్క ఆశ్చర్యం, ఒక ప్రక్క ఆసక్తి, ఒక ప్రక్క అదోవిధమైన మధుర భావన. ఒక ప్రక్క చెప్పలేని పులికింత - అతనిలో ముందు కలిగిన అసహ్యాన్ని, ఆవేశాన్ని, బాధని ప్రక్కకి నెట్టివేశాయి.

ఆరోజు భద్రానికి కూడా చెప్పకుండా మళ్లీ అదే సినిమాకు వెళ్లాడు అవతారం.

ఒక్కొక్క దేశంలోని అందగత్తెలూ, తెర మీద నగ్న నృత్యాలు చేస్తుంటే అవతారం హృదయం అదోవిధమైన ఆనందంతో పులకించింది. శరీరం వేడెక్కింది. తన భుజం దగ్గర ఏదో నున్నగా తగిలింది. మెల్లగా ప్రక్కకు చూసి వులిక్కిపడ్డాడు. అదో విధమైన వణుకు వచ్చింది. తన చేయి ఆమె చేతిలోనుంచి విడిపించుకుందామనుకున్నాడు. కాని, ఆ పని చేయలేదు.

ఆమె ఏదో అడిగింది.

'ఊఁ' అన్నాడు మత్తుగా.

సినిమా యింకా పూర్తవలేదు.

ఆమె లేచింది. అవతారం కూడా ఆమెతో లేచాడు, ఆమెతో నడిచాడు. ఆమెతో పాటే ఆ యింట్లో అడుగుపెట్టాడు. ఆమె చూపించిన గదిలోకే దారితీశాడు. ఆమె తలుపులు వేసిన తర్వాత కాని ఆమెని పరీక్షగా చూడలేదు. అప్పుడయినా చూశాడు గానీ అదోవిధమైన వణుకుతో చూశాడు. వేడెక్కిన కళ్ళతో చూశాడు. ఆమె ఏదో అడిగింది. జేబులోంచి నోట్లు తీసి లెక్కపెట్టి చేతికి అందించాడు. ఆమె నోట్లు అందుకుంది. అతను ఆమె చేతిని అందుకున్నాడు. ఆమె నోట్లను దగ్గరకు తీసుకుంది. అతను ఆమెను దగ్గరకు తీసుకోబోయాడు.

ఇంతలో తలుపు దబదబా చప్పుడయింది.

అవతారం ఆమెను వదిలేశాడు. గాబరాగా ఆమె తలుపు తీసింది - బయట ఉన్న ఆమె ఏడుస్తున్న పసిపిల్లవాడిని ఆమెకు అందించి, 'సాయంత్రం నుంచీ ఊరికే ఏడుస్తున్నాడు. ఆడించినా ఏడుపు ఆపడు, కొట్టినా ఆపడు, వెధవ పీనుగ! ఆకలి గావును. ఒక్కసారిగా పీక నొక్కితే సరి - గుటుక్కున చస్తాడు - శనీ విరగడవుతుంది!' అంటూనే - రుసారుసా వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె పిల్లవాడివేపు జాలిగా చూసింది. బాధగా చూసింది. వికలమైన మనస్సుతో నిర్లిప్తంగా చూసింది. వాడు గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్నాడు. - ఆమె మళ్ళీ మళ్ళీ చూసింది. వాడు

యింకా ఏడుస్తూనే వున్నాడు.

అవతారం ఆమె కళ్ళల్లో తిరుగుతున్న నీటిని చూశాడు. ఆమె ఆ కన్నీళ్ళు అతని కంట పడకూడదనుకున్నది. కానీ - కన్నీళ్ళకి బొత్తిగా సమయా సమయాలు తెలియవు కాబోలు - ఆమె బుగ్గల మీదుగా ఏకధారగా వర్షించి - పసిపిల్లవాడి తల మీద పడ్డాయి.

అవతారం చలించాడు. ఏదో బాధ అనిపించింది.

ఆమె చటుక్కున కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది. - 'అరె! ఈ కన్నీళ్ళు యివాళ బయటకు ఎలా వచ్చాయి?' అన్నది అప్రయత్నంగా.

అవతారానికి ఆమె హృదయం ఒక అందని అగాధమంత అనిపించింది.

పసిపిల్లవాడు గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్నాడు. ఆమె చటుక్కున అవతారం ఎదురుగానే జాకెట్టు ముడి విప్పింది. కుర్రవాడికి పాలివ్వసాగింది.

అవతారం అటే దీక్షగా చూశాడు. కళ్ళు విప్పి మరీ మరీ చూశాడు. కాని అతనికి సినిమాలో డాన్సులూ, బట్టలు విప్పుకున్న డాన్సర్లూ గుర్తుకు రాలేదు. భద్రం పుస్తకాల్లోని ఆ బొమ్మలూ గుర్తుకు రాలేదు. అసలటువంటి తలపులేవీ రాలేదు.

కానీ వాళ్ళమ్మ గుర్తుకు వచ్చింది. తన తమ్ముడికి పాలిచ్చి, లాలించిన వాళ్ళమ్మ గుర్తుకు వచ్చింది. తన బాల్యం గుర్తుకు వచ్చింది.

ఆమె ముఖంలోకి సూటిగా చూశాడు. ఆమె పిల్లవాడి తల నిమురుతూ - ఆ పసి ముఖంలోకే దీక్షగా చూస్తున్నది. పసివాడు ఆత్రంగా, ఆకలిగా పాలు త్రాగుతున్నాడు.

అవతారం కళ్ళల్లో ఎందుకో నీళ్ళు నిలిచినయి. అలాగే నుంచున్నాడు.

ఇందాకటి ఆమె వచ్చి - 'యిక చాల్లే - వాడినిలా యివ్వు' - అని కసురుకుంటూ పాలు త్రాగే పిల్లవాడిని, బలవంతంగా లాక్కుపోయింది.

ఆమె అవతారం వేపు చూసింది - అవతారం ఏమీ మాట్లాడలేదు.

ఆమె జాకెట్ ముడి కూడా వేసుకోలేదు - 'రండి!' అన్నది.

అవతారం ఒకసారి ఆమె వేపు సూటిగా చూశాడు. చటుక్కున వెనుదిరిగాడు. పెద్ద పెద్ద అడుగులు వేసుకుంటూ, ప్రతిమలా నిలబడిన ఆమెను వదలి, వెళ్ళిపోయాడు'

కథ ముగించాడు బాబూరావ్.

నరసింహం, నాగేష్ మాట్లాడలేదు.

రామకృష్ణ సిగరెట్ వెలిగించి 'తర్వాత!' అన్నాడు.

రంగనాథం జవాబు చెప్పాడు. 'తర్వాత - ఆడవాళ్ళు సిగలో పువ్వులు ఏనాటికీ కారని, ఉదాత్తమైన నడవడీ, ఉన్నతమైన వ్యక్తిత్వంతో నవనవలాడే పువ్వులలాటివనీ, అవి అంత చక్కగా వున్నప్పుడు మానవుడికి సిగలో అలంకారం లాంటివనీ, కానీ - ఏనాడు ఆ నడవడీ, వ్యక్తిత్వం వాడిపోయి, కుళ్ళిపోవటానికి సిద్ధమవుతాయో - ఆనాడు ఆ కుళ్ళును తీసి అవతల పారవేయాలనీ తెలుసుకున్నాను! - ఆనాటి నుంచీ నిజమైన మానవునిలా బ్రతుకుతున్నాను!'

*